

TVÅFINGRAD, a. 2. 1) Som har två fingrar. — 2) (bot.) *T-t blad*, fingerlikt blad med två småblad, som utgå från spetsen af blomskaftet.

TVÅFOTA, f. 1. (fam.) Tvåfotadt djur. Säges skämtvis om människan.

TVÅFOTAD, a. 2. ell. **TVÅFOTA**, a. oböjl. Som har två fötter. *T-t djur*. (Fam., skämtv.) *Tvåfota hästen*, se *Apostlahästarne*.

TVÅHORNIG, a. 2. (bot.) Med två hornlika bihang. Säges om ståndarknappar.

TVÅHUNDRA, grundtal. Två gånger hundra. **TVÅHUNDRADE**, ordningstal. Som följer i ordningen näst efter den etthundra nittionde nionde.

TVÅHÄNDING, se *Tvehänding*.

TVÅKAMRIG, a. 2. (polit.) Bestående af två kamrar. *T. representation*.

TVÅKULLAD, a. 2. ell. **TVÅKULLE**, a. oböjl. (bot.) Som tillhör klassen Diadelphia.

TVÅKÖNAD, se *Tvekönad*.

TVÅL, m. sing. Hårt såpämne, som utgöres hufvudsakligen af stearin eller margarinsyra, i förening med natron. *Tvätta med t. Hvit t. ell. silkestvål*, tillverkas hufvudsakligen af bomolja och soda, eller af en blandning af bomolja med vallmolja eller andra fröoljor. *Marmorerad ell. Venedisk t.*, hufvudsakligen af bomolja med soda. *Rysk t.*, af sämre talg och fett med pottaska eller vanlig lut och koksalt. *Amerikansk ell. Hartstvål*, af en blandning utaf harts och talg med pottaska och koksalt. *Parfymerad t.*, med tillsats af välluktande ämnen. Se f. ö. *Kokosnötoljetvål*, *Palmtvål*, *Handtvål*, *Raktvål*. — *Ss. T-aktig*, -*artad*.

TVÅLA, v. a. 1. Gnida med vätt tvål eller bstryka med tvållödder. *T. i'n, t'ill*, se *Intvåla*. *Tilltvåla*.

TVÅLASK, m. 2. Ask, hvori tvål, isynn. rak-tvål förvaras.

TVÅLBAD, n. 5. Bad i varmt vatten, hvori hvit tvål blifvit upplöst.

TVÅLESSENS, -ässånngs, m. 3. Ett slags essens af raffinerad pottaska, venedisk tvål och franskt brännvin, som användes till fin linnenvätt och äfven i st. f. handtvål.

TVÅLGRÄS, n. 5. Se *Såpgräs*.

TVÅLKAKA, f. 1. Tvål i form af en liten rund kaka.

TVÅLKOKERI, n. 3. Inrättning, ställe, der tvål tillverkas.

TVÅLKULA, f. 1. Tvål i kulform.

TVÅLLAVEMANG, n. 3. Lavemang, då venedisk tvål användes.

TVÅLLÖDDER, m. sing. Lödder (se d. o.) af tvål.

TVÅLNING, f. 2. Gnidning, bstrykning med tvål.

TVÅLPLÅSTER, n. 5. Ett slags plåster, tillredt af tvål.

TVÅLSPIRITUS, två'lspi'rituss, m. sing. Solution af en del hvit spansk tvål i 3 delar vinspirituss och 1 del rosenvatten med tillsats af eteriska oljor.

TVÅLTVÄTT, m. 2. Tvätt, hvarvid tvål användes.

TVÅLTVÄTTERSKA, f. 1. Tvätterska för finare tvätt eller s. k. tvåltvätt.

TVÅLVATTEN, n. 5. Vatten, hvori tvål blifvit upplöst.

TVÅMANSSÅNG, f. 2. Sång för två personer.

TVÅMASTARE, m. 5. Fartyg, som har två master.

TVÅMÄNNIG, **TVÅMÄNNING**, se *Tvemännig*, *Tvemänning*.

TVÅNG, n. sing. 1) Tvingande nödvändighet; tvingande våld, makt, bud, befallning; tvingande omständigheter; tillstånd, då man tvingas. *Göra något af t. Med t. förmå en till något. Utan t.*, frivilligt. *Det är intel t.*, ingen som tvingar; det beror på fri vilja. *Hålla i t. Stå under t.*, bero af annans vilja, ej vara sin egen herre. — 2) Ångsligt sträfvannde att rätta sig efter antagna eller införda regler och bruk, isynn. i umgänget och i skön konst.

TVÅNGLÖS, a. 2. Utan tvång, otvungen, fri, ledig. — *Tvånglöshet*, f. 3. — *Tvånglöst*, adv.

TVÅNGSARBETE, n. 4. Arbete, hvartill man tvingas.

TVÅNGSARBETSHUS, n. 5. Arbetshus, der de intagna hjonen hållas till tvångsarbete.

TVÅNGSLAG, m. 2. Lag, som omedelbart förbjuder att göra eller underlåta något.

TVÅNGSLÅN, n. 5. Lån, som upptages med tvång.

TVÅNGSMAKT, f. 3. Tvingande makt.

TVÅNGSMEDEL, n. 5. Medel att tvinga, tvingande medel. *Nyttja t.*

TVÅNGSMÅL, n. 5. Se *Tvång*. *Det är intel t.*, beror af fri vilja.

TVÅNGSPLIGT, f. 3. Pligt, till hvars uppfyllande man kan tvingas.

TVÅNGSRÄTT, m. sing. eller

TVÅNGSRÄTTIGHET, f. 3. Rättighet att utöfva tvång.

TVÅNGSTILLSTÅND, n. 5. Tillstånd, då man är underkastad tvång.

TVÅNGSTRÖJA, f. 1. I dårhus bruklig tröja af läder, som de af dårhushjonen, hvilka uppföra sig våldsamt, iklädas, för att dymedelst hindras att röra armarna fritt och tillfoga andra skada.

TVÅPARIG, a. 2. (bot.) Säges om ett parbladigt blad, som har två parblad.

TVÅPUNDIG, a. 2. *T. kanon*, som afskjuter en kula om två skålpunds vikt.

TVÅPUNDIG, m. 2. Tvåpundig kanon.

TVÅQVEDA, f. 1. Se *Pungrätta*.

TVÅQVINNAD, a. 2. (bot.) Som tillhör ordningen Digynia.

TVÅRADIG, a. 2. (bot.) *T-t ax*, hvars blommar sitta i två rader. *T-t svepefoder*, när skärmbladen äro ställda i två rader.

TVÅRYMMIG, a. 2. (bot.) Som har två rymmen.

TVÅSITSIG, a. 2. Som har två sittplatser. *T. schäs*.

TVÅSKIFTESBRUK, n. 5. Det slags åkerbruksmetod, då hälften af åkerjorden hvarje år ligger i träde, men den andra är besädd med råg eller hvete.

TVÅSKRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Skrifva*) *T. en bokstaf*, skrifva den dubbel. — *Tvåskrifvning*, f. 2.

TVÅSKUREN, a. 2. neutr. — *et. T. ull*, ell. höstull, den som faller efter får, hvilka årligen två gånger klippas.

TVÅSLAGEN, a. 2. neutr. — *et. T-et timmer*, bugget på två sidor.

TVÅSPALTIG, a. 2. (boktr.) Afdelad i två spalter. *T. kolumn*.

TVÅSTAFVIG, a. 2. Som består af två stafvelser. *T-t ord*.

TVÅSTRUKEN, a. 2. neutr. — *et.* (i musik) Så kallas de noter, hvilka tillhöra den oktav, som